

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep M. Fonalleras

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Aragó i l'Arcàdia

Uns quants lectors em van preguntar, aquest dia, si escriuria alguna cosa sobre en Narcís-Jordi Aragó. Per descomptat que sí. És un bon començament de temporada, fixar-se en qui va ser mestre de molts periodistes i cronista contumaç no solament de la ciutat de Girona sinó del territori que l'envolta i de la història que la protegeix i que fa que tingui sentit tota la resta.

Una de les característiques més notables de l'Aragó va ser la voluntat de restablir el fil de la memòria amb un passat que, per a Girona, s'havia convertit (de fet, ell hi va ajudar com pocs) en un moment decisiu de la història. L'herència del noucentisme, des de l'arquitectura fins a la literatura, des de la recuperació del patrimoni fins a la introducció de la cultura com a protagonista del país, va ser un dels motors de la tasca intel·lectual de l'Aragó. Ell formula nexes d'unió entre aquella Girona arcàdica i la Girona devastada dels anys de la dictadura i estableix, al-

Una de les coses que més envejava (i envejo) de l'Aragó -jo, que visc a l'altre extrem- és la seva meticulositat

hora, la necessitat de la regeneració democràtica amb fórmules de progrés i l'emmirallament en el que va significar l'esclat dels primers anys del segle, fins a la guerra, inclosos els temps convulsos de la República, amb menys profunditat intel·lectual però amb una notabilitat efervescència ciutadana.

Una de les coses que més envejava (i envejo) de l'Aragó -jo, que visc a l'altre extrem- és la seva meticulositat. Ho comprovaves quan veies que el discurs pronunciat amb una oratòria eficaç i pulcra era el producte d'hores de reflexió i síntesi, de treball i esforç. I ho hem pogut testificar en la seva mort, quan ha esgarrapat els últims moments (els últims mesos) de lucidesa per fer neteja de l'arxiu, per ordenar uns papers que ja estaven ordenats, per transferir a la ciutat el seu cabal de saviesa i de coneixement. L'Aragó ha mort amb la mateixa delicadesa i discreció que va viure, i ha representat, fins al final, el paper que ell mateix es va adjudicar en el repartiment: la baula que estableix lligams, que relaciona passat i futur, que canalitza el riu per on transcorren les generacions.

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

“Normal” i “democràtic”

Sí, molt bé, un estat “normal” i “democràtic” permetria que un territori seu celebrés un referèndum per dirimir la independència, en cas que una majoria d'aquest territori el sol·licités. Només que amb els estats “normals” i “democràtics” passa com amb alguns experiments de química: que només existeixen en les cambres dels laboratoris on prèviament s'ha fet el buit. O només floreixen en els cervells dels teòrics de la política, ja des dels grecs. Hi ha aproximacions a la “normalitat” i a la “democràcia”, és clar. En seria l'exemple la Gran Bretanya, que va facilitar el referèndum d'Escòcia. Però a la Gran Bretanya la democràcia ha tingut molt temps per ser exercitada, i després hi ha el caràcter dels britànics, que és d'alterar-se poc, sempre que no entrin en acció els *hooligans*. Un país amb tants *hooligans* que atonyinen, és gaire “normal”?

En general, els estats no permetrien el referèndum, i si l'autoritzessin, prèviament o a la plegada farien tot el possible i impossible perquè les inclinacions independentistes fracassessin. La

“Els estats exemplars només es troben al cap dels teòrics polítics

guerra bruta, l'espionatge governamental, el desprestigi projectat contra l'adversari, les campanyes d'intoxicació, els fons de rèptils no són privatisms dels països “anormals” o poc o gens democràtics. Hi pot haver graduacions més afables i d'altres de més hostils, com l'opció de la guerra “neta” i pelada, però els objectius dissuasius es mantenen. L'Estat espanyol ha recorregut a Andorra per obtenir informació bancària que comprometés líders independentistes catalans, i el govern del país minúscul i fràgil que només amb una mica més de zel de la Guàrdia Civil a la duana pot patir per la seva subsistència, s'hi ha po-

sat bé. Els estats “normals” i “democràtics” passen per damunt dels països homòlegs i van a totes. I als que no els poden passar per sobre els demanen col·laboració “altruista”, que normalment és satisfeta. Els polítics de l'exemplar Gran Bretanya diuen que el país no té amics sinó interessos. Com ells, tots.

Tot això suposo que tots ho sabem i que si ens n'escandalitzem no és per aquesta mena d'ingenuïtat que de vegades impregna l'independentisme sinó perquè d'alguna manera hem de reaccionar, i escandalitzar-se n'és una. Els estats “normals” i “democràtics” donen molts motius per escandalitzar-se'n, i l'espanyol, amb més intensitat i insistència. Suposo que també en són coneixedors els polítics que comanden el “procés”, i que dintre del “full de ruta” les agressions no només es donen per descomptades sinó que hi ha els lenitius per plantar-hi cara, seguir endavant i triomfar, encara que no els puguin dir. Hi són, oi? No m'espantin...

Quan siguem independents, prescindirem de l'espionatge i les mesures ofensives i defensives, o serem un estat normal i democràtic?